1425

(12)

כל שאינו בבית חולין, אינו בקום אכול מצה (פסחים ל"ז)

בדברי שיטה אכולה חולין, ואין בו אכילת מצה

כי הרש"ש (שבת כ"ט ע"ב) מביא בשם בני דיבא לחלק באכילה

שיטה אין מצבת עדיף שלא שהה כי מתחילה אכולה כי, אבל לגבי

אכילת מצה מצטרף, אם לא שהה ביניהם, אף אם התחיל אכולה כי שהה

ולרב מהרי"ל. ומבין הרש"ש דכי אבל דברו מלבדם מהרשב"ם

לפי בשבועות, הבאלה הרלף והרש"ש אולם (פסחים, ומלבד בתוס מה

שבועות אף כך) שבועה שלא אוכל מצה בלילה הנסה, לוקה ואוכל

מצה כי. (ויש כאן פנים שבועה לבטל את המצוה ולא חולין השבועה,

ולכן משום שבועה שלא. לדברו אמרו לוקה משום שבועה שלא, היו

מפני שבועתו, ולמבין שאשה מתחילה אכולה עד סוף ולרב

מהרי"ל. ומצד קיום מצות אכילת מצה, מתקיימת המצוה אלא בבקר

דאשה מתחילה אכולה ולרב מהרי"ל.

ושאלתי לרבי, לגי שם הגיע נסתום (לה) דכל שאינו בכל תאכל חמץ

אינו בקום אכול מצה, ולכן אינו מצה סבל, דאם הסבל נתמלא, אינו עובר

על בחמץ בשלמא, ואינו בכל תאכל חמץ, ואינו בקום אכול מצה.

לפי אבל דהיינו דעשה לא לאכול מצה בלילה בלילי הנסה, אלא לבלות

יום תוכל מצה, אם יאכלו ולרב מהרי"ל. כאן דב בהלכה, אינו עובר בכל

תאכל חמץ (דבריו בשיטתם כעין בבאלן).

אולם המאמר (פה מה יפה) נתבקש בהיר דקיים כל אישתים שבתורה

אין לנין פליגה אלא כדרך הנתבין, אם נעזר לא במה דהרמב"ם אי תאכל בגון

מצב נקי, אם אדם שלא בדרך הטבע, אם יבוא ויגיד. כי בינינו
פלגי שניו, כמו דעתי אני איסורים בשאר בדרך הטבע לא. אינו אבולה
בה לגבי מה בלעדי. ובשאר המלך שם מדבר דעתי לגבי מהו ושאלתו בכל.
ואמרו בקשלא שלא יאכל מצה בלוז פסח, לגבי לאכל מצה והיא אינה
שנאמר שלא, דברי. יפה לקיים מצות מצה. שלא בדרך הטבע. אלא
דעתה חובת מצה שלבדה, אלא דעתי מאכל הדבר הראשון (לא אל)
בשם הבדוש, כמקל אמרו לו אכל מצה מחר, ובא אחר ברעבה
, הבאתו מצות ויפה לה מחר. והמתנו אם אינו הבא בדרך אל בא
מה מצה, הבר אלעזר לקיים שניהם שבאכלו אלעזר שלבדה
לקיים המצה. ולא יהא איסור מחר. משאר בכל.

ויתכן לומר, דבעינא בלבד, דבר אינו שאינו אבולה מחר, (אם
אכל בכוח ולבד מבאלה, ובכל כ שאינו בבית מחר אינו בחבה, ומובאר
קי הבדוש בכל. ובן אם אמר נמצא דבר לבדו. בחלה בשלבדה, אלא
בחלה בדבר מצה, אלא בבדה, דאינו בבדבר מחר בבדה, ומובאר
קי שאלה.

מהו אלעזר לחלק לומר דהמסמן פטר שאינו בבית מחר ובא הלו בן
אם הלו בחבה (בלון אלדע, אל מצה שבל ובלה) לבא איסור מחר בחבה.
ובבא שאין לומר כ שאינו בבית מחר אינו בחבה, משלה ולבד מבאלה,
אל שלא בדבר, בהלו בקבה, לבבו בן כלל.